

Настана страшна, зловѣща тишина. Небето бѣ вече цѣло покрито съ черни облаци и свѣткавицитѣ ставаха сѣ по-чести и по-ярки.

— Тъкачката се кара — прѣсече мълчанието Мара, като се огледа боязливо къмъ прозореца.

— Нейниятъ Василъ е боленъ на смъртъ, — пошепна втори.

Болниятъ си стискаше корема и тихо хленчеше. Замълчаха.

— Тия дни баба казваше, че скоро ще се свърши свѣтътъ и ще изремъ всички, — едва-едва пошепна Колю. — Ще отидемъ на оня свѣтъ; а идемъ ли на оня свѣтъ, каза тя, ще ядемъ само бѣлъ хлѣбъ и златни ябълки... Тѣй дума баба. Тамъ, дума, нѣмало гладъ и болести, а миришело само на тамянь и било топло и хубаво, като въ гората лѣтъ; и здрави, нови дрехи, дума, и обуца, и високи нови кжщи... Не, кжщи нѣмало, не, — имало... — убѣдително разказва той, и очитѣ му блѣската, блѣската...

— Охо, пѣкъ и златни ябълки!... Недовѣрчиво повтарятъ другитѣ.

— На оня ли свѣтъ? Има!

Всички навеждатъ глави. Въ зацапанитѣ стѣкла по близкитѣ прозорци се отразяватъ свѣткавицитѣ и дѣцата се притискатъ едно о друго. Въ стайтъ е страшно да се стои самъ, а тукъ, съ другитѣ, е леко. Асѣнъ се замисля за баща си... И всичко наоколо глѣхва, като мъртво. Сегизъ-тогизъ само се чува потиснатия хленчъ на болния. Лицето му става синкаво и той забива прѣсти въ тухлената стѣна.

Отеднажъ изъ единъ отъ близкитѣ прозорци се погнѣва стара суха бабичка и вика: